

akkor hat éves lehettem

a vízben lépdelték apáink
vállukon minden mi is a nyakukban
szorongattuk izzadt csillogó fejüket
kezünk-lábunk körülfonta eredetünket
ahogy az indák a fákat
és óriáskigyó éjjeli áldozatát
izmainkban félelem feszült
az ölelés a biztonság illúziójához kellett

azt hitték a felnőttek
Kosi már nem a barátunk
eddig táplált és tanított
most megfojtani készül
elűz kunyhóinkból és iszappal
lepi be emlékeinket
sáros papírdobozokba tömörült remény
sejlik fel mint az asszonyok fején a vízhordó edény

apáink lépte a Kosi vizében
a folyékony betonba ragadt menekülés
cipelték létük málháját
lábfejük folyó lepte városokba ütközött
elnyelt családtagok állatok tetemébe

mégsem erőlködtek
milliók hullámzottak a térdig érő sorsban
apáink kezében voltunk
alattunk süppedtek nem szomorú nem vidám tekintetek
a mindent elhódító vízbe

áradás idején nem szidtak akkor sem
ha száraz talajt érve láttuk
elveszett kopott papucsunk